

Băiatul care
nu credea în
Moș Crăciun

Fotografie din arhiva personală

Liana Alexandru este filolog, jurnalist și mama unei fetițe căreia îi plac foarte mult poveștile. Liana s-a ocupat dintotdeauna de povești. Mai întâi, a studiat cuvintele la Facultatea de Litere a Universității din București. A cercetat cum se schimbă ele și ce rol au în poveștile noastre. Apoi, a plecat să afle cât mai multe dintre poveștile oamenilor mari. I-a întâlnit, i-a cunoscut și i-a ascultat vreme de douăzeci de ani la radio și la televiziune. A putut fi auzită la Uniplus, apoi văzută de către public la Realitatea TV. În ultimii ani, a transmis seară de seară pentru oamenii mari cele mai importante povești la Digi24. Acum, s-a hotărât să se ocupe și de poveștile ei. A făcut cursuri de actorie la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale“ din București și un film despre *Oamenii Dreptății* din România. A început să scrie ficțiune de dragul fetiței ei, ca să le poată explica mai bine copiilor, dar și adulților, cine este azi Moș Crăciun.

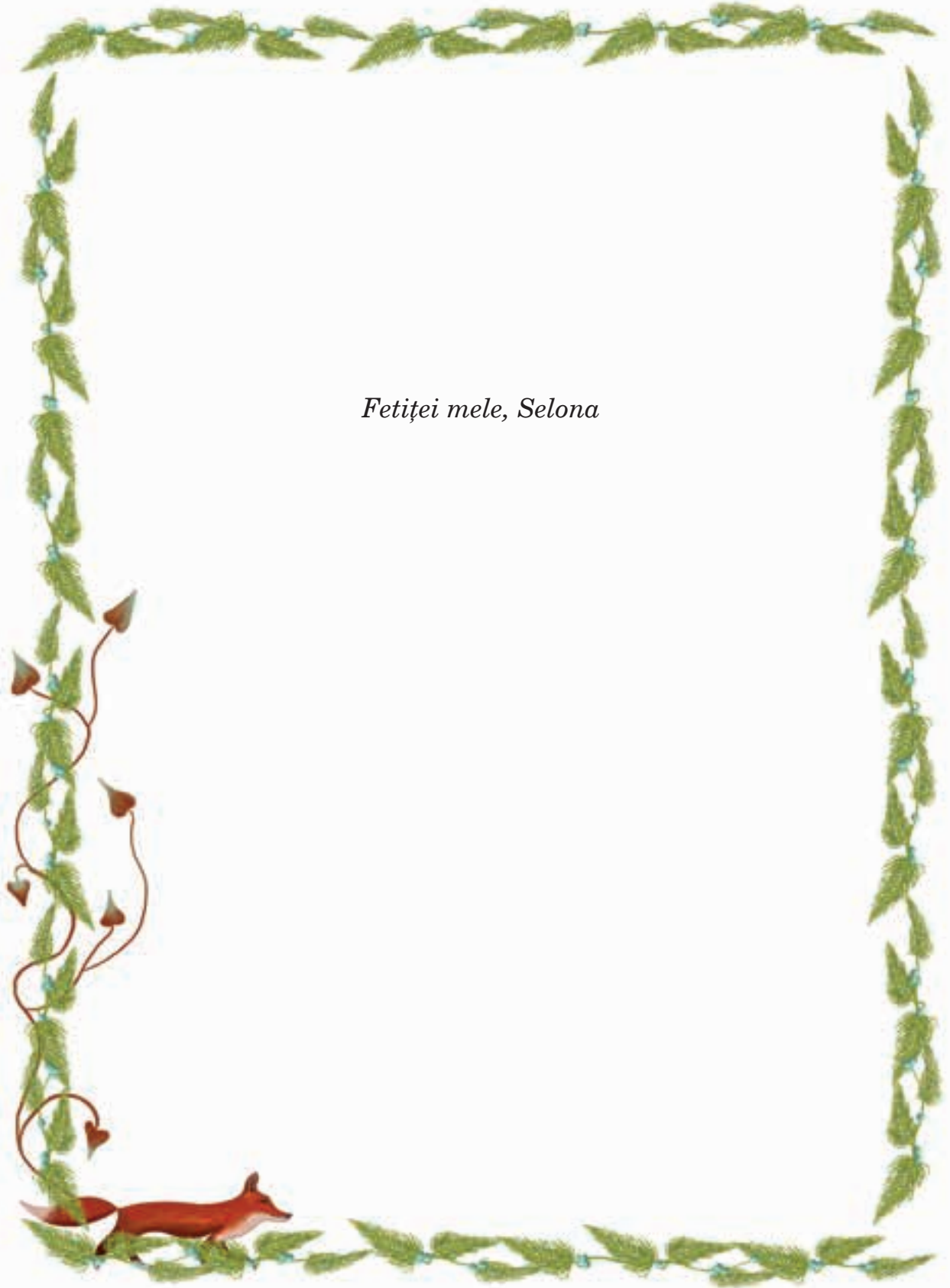
Liana Alexandru

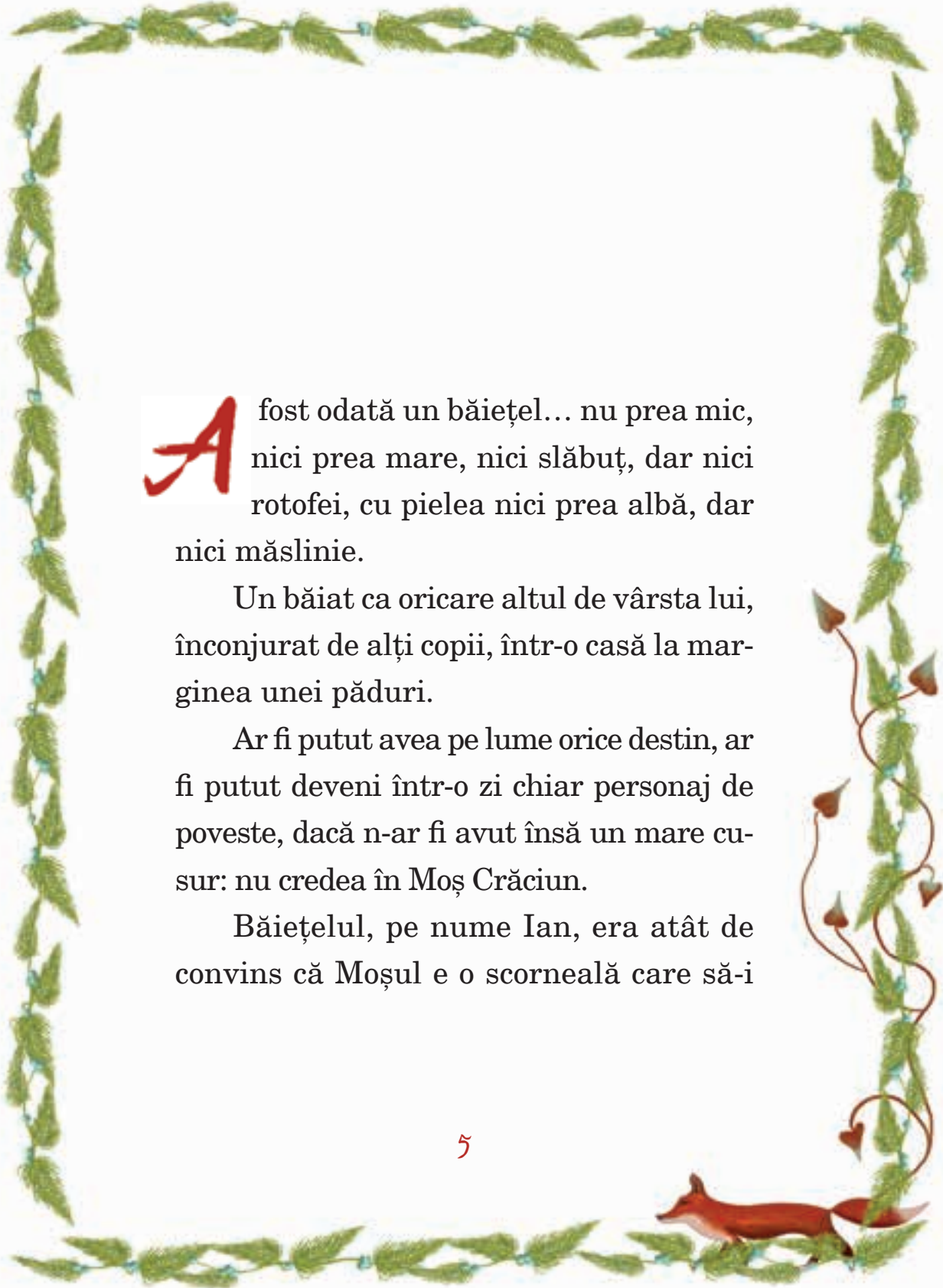
Băiatul care
nu credea în
Moș Crăciun

Ilustrații de Ana Alfianu

Fetiþei mele, Selona

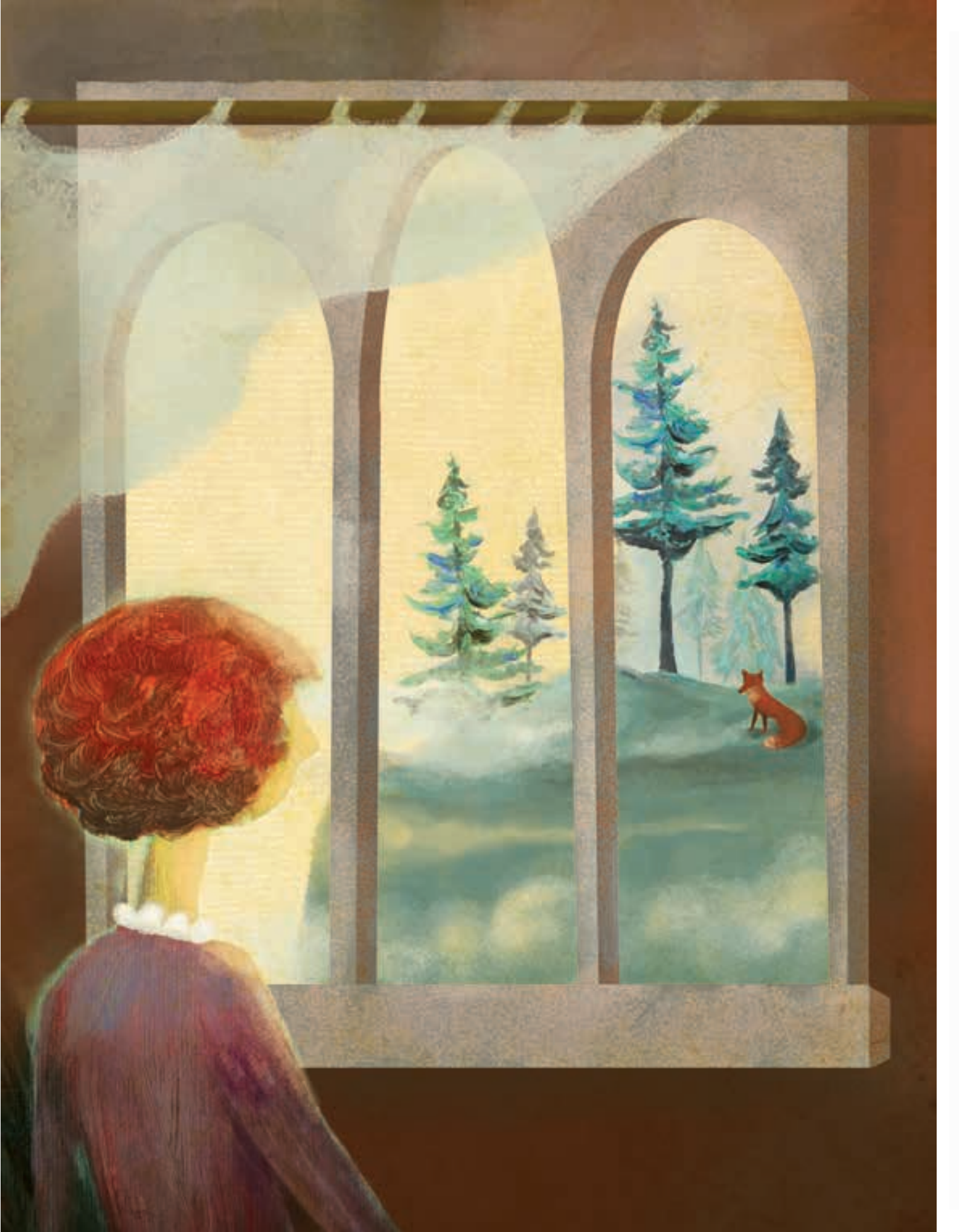

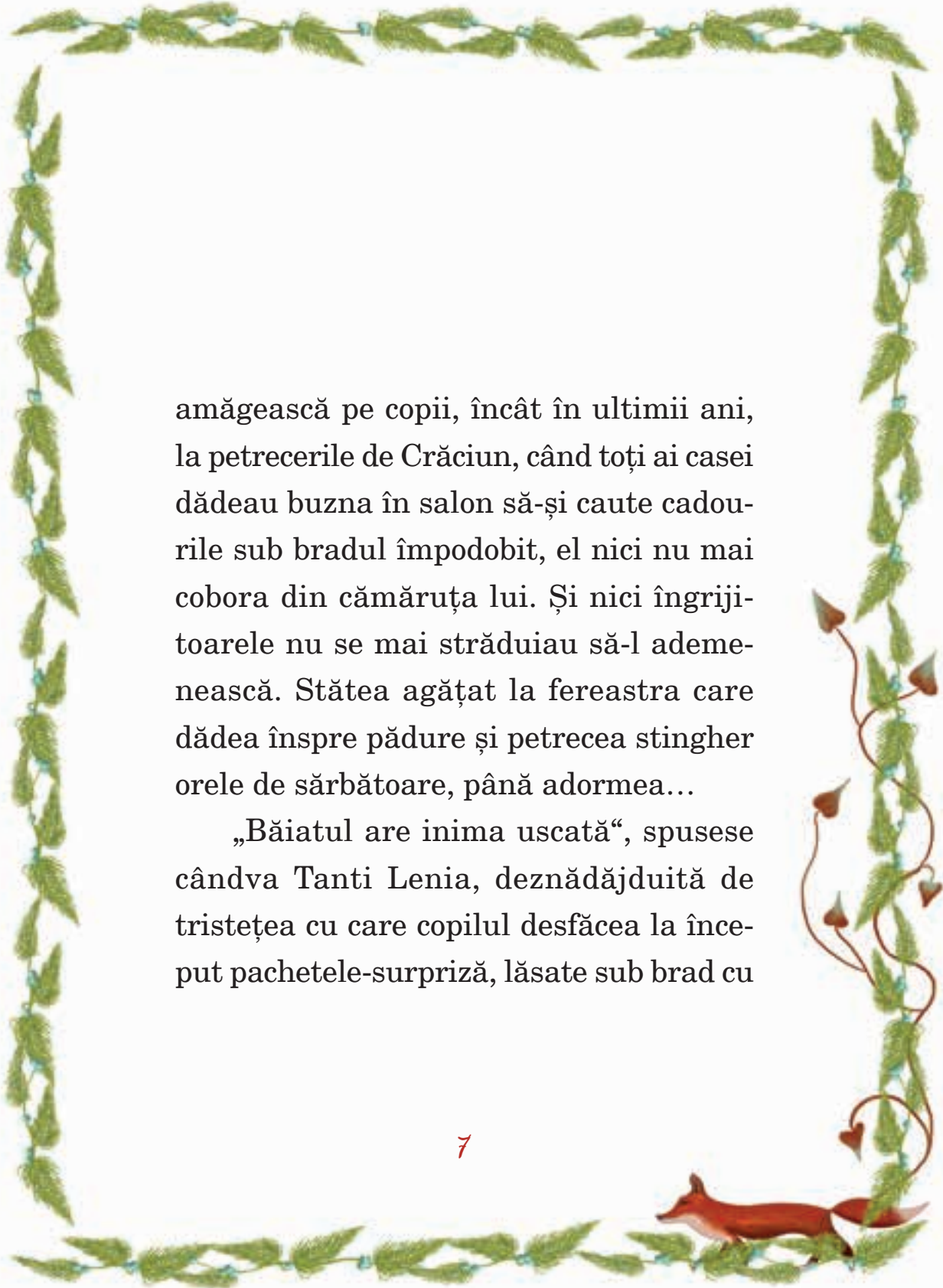
A fost odată un băiețel... nu prea mic, nici prea mare, nici slăbuț, dar nici rotofei, cu pielea nici prea albă, dar nici măslinie.

Un băiat ca oricare altul de vârsta lui, înconjurat de alți copii, într-o casă la marginea unei păduri.

Ar fi putut avea pe lume orice destin, ar fi putut deveni într-o zi chiar personaj de poveste, dacă n-ar fi avut însă un mare cusur: nu credea în Moș Crăciun.

Băiețelul, pe nume Ian, era atât de convins că Moșul e o scorneală care să-i

amăgească pe copii, încât în ultimii ani, la petrecerile de Crăciun, când toți ai casei dădeau buzna în salon să-și caute cadourile sub bradul împodobit, el nici nu mai cobora din cămăruța lui. Și nici îngrijitorii nu se mai străduiau să-l ademească. Stătea agățat la fereastra care dădea înspre pădure și petrecea stinger orele de sărbătoare, până adormea...

„Băiatul are inima uscată“, spusese cândva Tanti Lenia, deznădăjduită de tristețea cu care copilul desfăcea la început pachetele-surpriză, lăsate sub brad cu

numele lui mic, înscris mare pe felicitările de carton.

În hărmălaia din salon, când băieții înălțau victorioși avioane, claxonau și tamponau mașini colorate, Ian rupea hârtia poleită a darului său cu mâinile țepene ca niște crengi și privea pierdut într-o zare pe care n-o vedea nimeni. Bradul se înălța triumfător deasupra capetelor vesele, dar Ian se simțea strivit de copacul acela straniu, fără rădăcini, care arunca, în licărul beculețelor, umbre hidoase peste pereții din salon.